

М Л А Д О С Т Ъ

На моята врата почука тя
Но азъ ѝ не отворихъ
На моята врата почука тя
Но азъ не отговорихъ.

И чака тамъ предъ прага ми сана
И после си отмина
И никога тя вече не мина
Край моята долина.

Тръгнахъ тогазъ подире ѝ катъ лудъ
Но пътя бѣше тъменъ
И викахъ азъ подире ѝ катъ лудъ
А пътя бѣше стрѣменъ...

Заклучихъ се въ килията си самъ
И чакахъ изоставенъ,
Ала напразно, пусто бѣ катъ храмъ
Напуснатъ и забравенъ.

59

